

Mapa času

Félix J. Palma

HOST

Mapa času

Félix J. Palma

Mapa času

Félix J. Palma

 BRNO 2013

Pro Soniu, protože jsou i romány, které nikdy nekončí

Félix J. Palma

El mapa del tiempo

Copyright © Félix J. Palma, 2008

Cover illustration © Cliff Nielsen/Shannon Associates

Endpapers © Cliff Nielsen/Shannon Associates

Translation © Iveta Gonzálezová, 2013

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2013
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7294-979-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7294-980-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7294-981-6 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7294-982-3 (Formát MobiPocket)

*Rozdíl mezi minulostí, současností a budoucností
je pouze neústupně přetrvávající iluze.*

ALBERT EINSTEIN

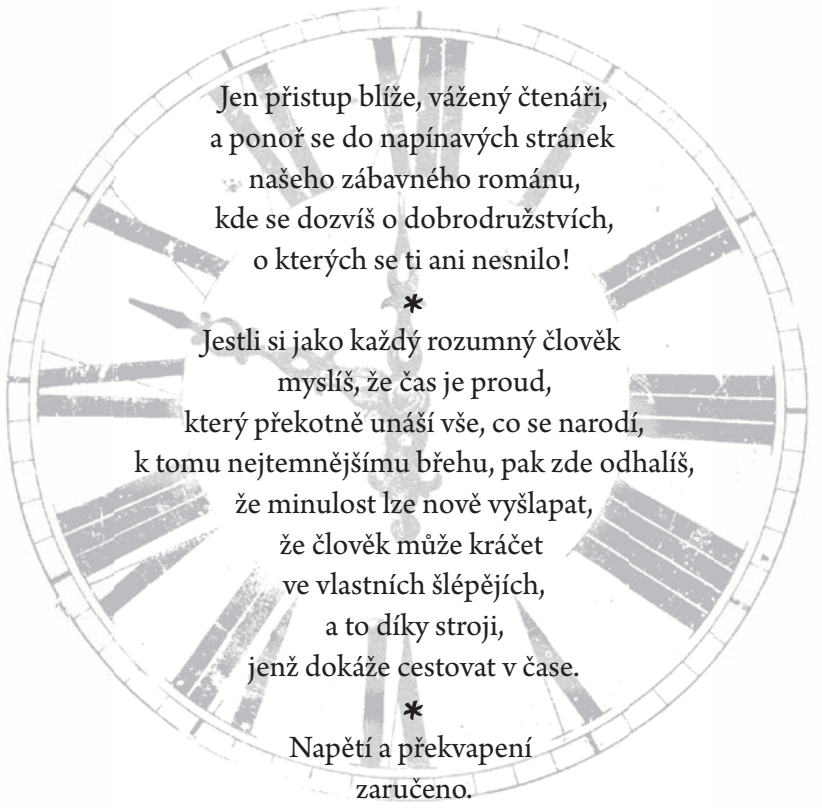
*Nejdokonalejším a nejhrůznějším uměleckým
dílem lidstva je měření času.*

ELIAS CANETTI

Co mě čeká směrem, jímž jsem se nevydal?

JACK KEROUAC

PRVNÍ ČÁST

Jen přistup blíže, vážený čtenáři,
a ponoř se do napínavých stránek
našeho zábavného románu,
kde se dozvíš o dobrodružstvích,
o kterých se ti ani nesnilo!

*

Jestli si jako každý rozumný člověk
myslíš, že čas je proud,
který překotně unáší vše, co se narodí,
k tomu nejtemnějšímu břehu, pak zde odhalíš,
že minulost lze nově vyšlapat,
že člověk může kráčet
ve vlastních šlépějích,
a to díky stroji,
jenž dokáže cestovat v čase.

*

Napětí a překvapení
zaručeno.

Andrew Harrington by rád uměl zemřít víckrát než jednou, aby si nemusel vybírat pouze jedinou mezi mnoha pistolemi, které otec schraňoval v prosklených skříních salonu. Rozhodování nikdy nebylo jeho silnou stránkou. Při bližším pohledu se mu jeho existence jevila jako řetězec mylných rozhodnutí, z nichž to poslední hrozilo vrhnout dlouhý temný stín na jeho budoucnost. Avšak Andrewův tak málo příkladný život plný hlouposti se chýlil ke konci. Tentokrát věřil, že se rozhodl správně, protože se rozhodl skončit s rozhodováním. V budoucnosti už nedojde k žádným dalším omylům, protože žádná budoucnost už nebude. Bez váhání se ji chystal zničit a přiložit si k pravému spánku jednu z těch zbraní. Zdálo se, že mu nic jiného nezbyvá: vzdát se budoucnosti byl jediný možný způsob, jak se zbavit minulosti.

Prozkoumal obsah vitríny, všechny ty smrtonosné věcičky, které otec tak láskyplně nakupoval od chvíle, co se vrátil z fronty. Jeho zploditel ty zbraně zbožňoval, Andrew ho však podezíral, že je nesbírá z nostalgie, ale protože ho fascinuje pohled na rozmanité možnosti, které člověk během let vymyslel, aby si mohl neoficiální cestou ukrátit život. S nezájmem, který byl v naprostém protikladu k otcovu nadšení, přelétl očima na pohled nevinné, téměř domácí nástroje, jež člověku do ruky vkládají hromy a zabývají války nepříjemné důvěrnosti boje tělo na tělo. Andrew se snažil odhadnout, jaká smrt se jako malá číhající bestie skrývá v každé zbraní. Kterou by mu asi tak k prostřelení spánku doporučil otec? Představoval si, že křesadlové pistole, to staré haraburdí, do kterých se ústím musel naládovat prach, náboj

a kus papíru jako zátka, aby se z nich vůbec dalo vystřelit, by mu poskytl smrt vznešenou, ale také zdoluhavou, umíněnou. Výhodnější byla smrt bouřlivá, kterou mu nabízely moderní revoly, schoulené ve svých luxusních, sametem vystlaných dřevěných pouzdrech. Přemýšlel nad Coltem Single Action. Na pohled byl dobře ovladatelný a účinný, ale nakonec ho zavrhl, protože si vzpomněl, že právě tímhle revolverem mával Buffalo Bill ve svém cirkuse Divoký západ, patetickém představení, kde předváděl vlastní zaoceánské výpravy a využíval k tomu několika dovezených indiánů a tuctu apatických bizonů, kteří vypadali, jako by je krmili opiem. Svou smrt nechtěl brát jako nějaké dobrodružství. Také odmítl nádherný Smith & Wesson, zbraň, která zabila Jesseho Jamese, protože se neodvážil stavět na roveň slavnému banditovi, a stejně tak i revolver Webley, používaný zejména při potyčkách se statnými domorodci během koloniálních válek, jelikož se mu zdál příliš těžký. Potom si prohlédl otcova oblíbence, roztomilý Pepperbox s otáčivým bubínkem, ale měl vážné pochybnosti, zda bude tahle směšná, afektovaná zbraň schopna vystřelit kulku s dostačnou rozhodností. Nakonec si vybral elegantní kolt s perleťovou rukojetí vyrobený v roce 1870, ten ho zbaví života s jemností ženského pohlazení.

Vzpomněl si, kolikrát mu otec zakázal dotýkat se jeho pistolí, a s přídrzlým úsměvem vyndal kolt z vitríny. Teď se však velevážený William Harrington nacházel v Itálii a pravděpodobně svým hodnotícím pohledem naháněl strach fontáně di Trevi. To, že se jeho rodiče rozhodli odjet na cestu po Evropě právě v době, kterou si vybral k sebevraždě, byla šťastná shoda okolností. Pochyboval, že by alespoň jeden z nich dokázal rozluštit skutečné poselství jeho gesta — že chtěl raději zemřít sám, stejně tak, jako žil —, ale postačí mu mrzutý úšklebek, který se bezpochyby objeví na otcově tváři, až zjistí, že se zabil za jeho zády a bez jeho svolení.

Otevřel skříňku se střelivem a vložil šest nábojů do bubínku revolveru. Předpokládal, že víc než jeden nebude potřebovat, ale člověk

nikdy neví, co se může přihodit. Vždyť je to nakonec poprvé, co páchá sebevraždu. Potom schoval v šátku zabalený revolver do svrchníku, jako by to bylo ovoce, které si chce později sníst během procházky, a ve své vzpouře pokračoval tím, že nechal skříňku otevřenou. Kdyby tuhle kuráž projevil dřív, pomyslel si, kdyby se ve správnou chvíli odvážil otci postavit, ona by ještě žila. Když to však konečně udělal, bylo příliš pozdě. A celých osm dlouhých let za tohle zpoždění platil. Osm dlouhých let, během kterých jeho bolest jenom dál rostla a prorůstala mu nitrem jako ničemný břečťan, svým vlhkým dotykem mu obalovala orgány a rozkládala duši. I přes snahu bratrance Charlese a přes rozptýlení s jinými ženami se bolest nad Mariinou smrtí odmítala nechat pohřbít. Dnes v noci ovšem všechno skončí. Dvacet šest let je pěkný věk na smrt, pomyslel si a spokojeně si poklepal na vyboulenou kapsu. Zbraň už měl. Teď jenom potřeboval vhodné místo, kde by celý obřad dokončil. A takové místo bylo jenom jedno.

S revolverem, který ho tížil v kapse a dodával mu odvahu jako nějaký talisman, sešel po honosném schodišti sídla Harringtonů, stojícího na luxusní třídě Kensington Gore, velmi blízko západního vstupu do Hyde Parku. Ačkoliv neměl v úmyslu věnovat jediný pohled na rozloučenou zdem, které byly téměř tři desítky let jeho domovem, přece se neubráníl nezdravému nutkání zastavit se před portrétem vévodícím vstupní hale. Ze zlatého rámu na něj káravě shlížel otec. Povýšený a majestátní, horko těžko nasoukaný do své staré pěšácké uniformy, v níž zamlada bojoval v krymské válce, dokud mu ruský bodák neroztrhl stehno a neodsoudil ho tak k doživotnímu kulhání, takže se při chůzi znepokojivě kolébal. William Harrington vrhal na svět pohled plný výsměšné kritiky, jako by ho považoval za nepovedené dílo, které on již dávno ztratil. Kdo nařídil zahalit bitvu zuřící před obklíčeným Sevastopolem do závoje nežádoucí mlhy, takže nikdo nedohlédl ani na špičku svého bodáku? Kdo rozhodl, že o osud Anglie bude nejlépe pečovat žena? Je východ opravdu tou nejlepší stranou, kde by mělo vycházet slunce? Andrew svého otce nikdy jinak

nepoznal, a tak nevěděl, zda se s tou hrubou nevraživostí, která mu čí-
šela z očí, už narodil, anebo se jí na Krymu nakazil od divokých Tatarů.
Bylo však jisté, že mu po návratu z vojny z tváře nezmizela, jako mizí
plané neštovice, přestože se před jeho vojenskými botami otevřela
budoucnost, která se nedala označit jinak než jako příznivá. Co na
tom, že jí musel vyjít vstříc s holí v ruce, jestliže ho dovedla tam, kam
ho dovedla? Protože aniž musel uzavřít smlouvu s ďáblem, stal se ten
muž s hustým knírem a čistými, vyrovnanými rysy, který na něj hleděl
z plátna, ze dne na den jedním z nejbohatších džentlmenů Londýna.
Nic ze svého současného majetku by si v době, kdy se potloukal v té
daleké válce s napřaženým bodákem v ruce, neodvážil ani představit.
Ale jak k němu přišel, bylo jedním z nejlépe střežených rodinných
tajemství, a pro Andrewa tedy úplná záhada.

A nyní se blíží ta nudná chvíle, kdy se náš mladík musí rozhodnout,
jaký klobouk a jaký kabát si vybere z přeplněné skříně v hale, jelikož
i ve chvíli smrti by měl člověk vypadat k světu. Jedná se o scénu, která,
jak Andrewa znám, může trvat i několik nekonečných minut a kte-
rou tu nemíním popisovat, a tak využiji příležitosti, abych vás přivít-
al v tomto příběhu. Po dlouhém přemítání jsem se jej rozhodl začít
právě tímto okamžikem, a ne jiným — jako bych i já musel volit mezi
všemi těmi začátky, které se tlačí ve skříní možností. Až své vyprávění
skončím, a pokud tu ještě budete, pravděpodobně si někteří z vás po-
myslí, že jsem v klubíčku příběhu měl zatáhnout za jinou nitku a že by
určitě bylo lepší respektovat chronologický sled událostí a začít sleč-
nou Haggertyovou. Možná ano, ale jsou příběhy, které nelze vyprávět
od začátku, a tenhle je pravděpodobně jedním z nich.

A tak prozatím zapomeňme na slečnu Haggertyovou, zapomeňme
také na to, že jsem se o ní zmínil, a vraťme se k Andrewovi, který již
vyšel před dům, přiměřeně vyzbrojen kabátem a kloboukem, a do-
konce i tlustými rukavicemi, v nichž ukryl ruce před štíplavou zimou.
Jakmile byl náš mladík venku, zastavil se na kraji venkovního scho-

diště, které vedlo do zahrad a rozlévalo se mu pod nohama jako mramorový příboj. Zkoumavě se odsud rozhlédl po světě, v němž vyrostl, a náhle si uvědomil, že pokud všechno dobře dopadne, už ho nikdy neuvidí. Na panské sídlo Harringtonů se s liknavou lehkostí padajícího závoje začala snášet noc. Na nebi trůnil matně bělostný měsíc v úplňku a vrhal svou mléčnou zář na vyfintěné zahrádky, z velké části zamořené záhonky, živými ploty, a především fontánami, obrovskými kamennými kašnami ozdobenými pompézními sochami Sirén, faunů a dalším jejich nemožným příbuzenstvem. Byly jich tucty, protože otec, postrádající vybraný vkus, neuměl své bohatství dát najevo jinak než shromažďováním nepotřebných luxusních věcí. V případě fontán mu však Andrew tohle nehorázné hromadění odpouštěl, protože za nocí společně pěl zvláště se linoucí ukolébavku, která člověka vybízela, aby zavřel oči a zapomněl na všechno kromě onoho opojného bublání. O kousek dál, za rozlehlou plochou dokonale zastřiženého trávníku, se jako vznešená vzlétající labuť tyčil obrovitý skleník, kde matka trávila většinu dne a nechávala se hypnotizovat pohádkovými květinami, které tu rašily ze semen dovezených z kolonií.

Andrew několik minut pozoroval měsíc a ptal se sám sebe, zda se na něj jednoho dne člověk dostane, jak o tom psal Jules Verne nebo Cyrano z Bergeracu. S čím by se asi tak setkal, kdyby mohl přistát na jeho běloskvoucím povrchu, ať už se vzducholodí, na kouli vystřelené z děla, anebo tak, že si kolem těla přiváže tucet lahviček naplněných rosou, která ho svým pomalým vypařováním vynese až k nebesům, jak to udělal Cyranův hrdina. Básník Ariosto udělal z této družice sklad ampulí obsahujících rozum lidí, kteří o něj přišli. Andrewa však více lákala Plutarchova myšlenka: ten si měsíc představoval jako místo, kam se odebírají vznešené duše, když opustí svět živých. Stejně jako on si i Andrew raději myslel, že nebožtíci mají tam nahoře svůj domov. Rád si představoval, jak v mírumilovné shodě žijí v mramorových palácích postavených armádou andělských dělníků nebo v jeskyních vytesaných do bílé skály a čekají, až smrt propustí živé, aby tam přišli

za nimi a společně pokračovali ve svých životech přesně tam, kde se museli rozloučit. Někdy si představoval, že v jedné takové jeskyni bydlí i Marie a nepamatuje si, co se jí stalo, spokojená, že jí smrt nabídla lepší existenci než život. Marie, krásná mezi vší tou bělostí, trpělivě čeká, až se Andrew konečně rozhodne vpálit si kulku do hlavy a zaujme své místo na prázdné straně její postele.

Odtrhl oči od měsíce, protože si všiml kočího Harolda čekajícího pod schodištěm s připraveným kočárem, přesně jak mu nařídil. Když ho kočí uviděl scházet se schodů, honem otevřel dveře kočáru. Energie, kterou starý Harold oplýval, Andrewa vždy pobavila, protože ji u člověka, jemuž mohlo být kolem šedesáti, považoval za nepřiměřenou; bylo však jasné, že se kočí udržuje ve formě.

„Do Miller's Court,“ přikázal mladík.

Harolda rozkaz překvapil.

„Ale pane, to je tam, co...“

„Nějaký problém, Harolde?“ přerušil ho Andrew.

Kočí na něj několik vteřin hleděl se směšně pootevřenými ústy a pak vyhrkl:

„Žádný, pane.“

Andrew přikývl a považoval rozhovor za ukončený. Nastoupil do kočáru a usadil se na sedadlo potažené červeným sametem. Když si všiml svého odrazu ve skle dveří, melancholicky si povzdechl. Ta pobledlá tvář je jeho? Byla to tvář člověka, z něhož se bezděčně vytrácel život jako peří sypoucí se z roztrženého polštáře, a v jistém smyslu to tak opravdu bylo. Ještě pořád si zachovával svůj krásný souměrný obličej, s nímž měl to štěstí se narodit, ale náhle mu připadalo, že je to jen prázdná skořápka, něco neurčitého, vymodelovaného z hromádky popela. Zdálo se, že utrpení sužující jeho duši mělo zhoubný vliv i na tělo, protože se v tom mladém starci s propadlými tvářemi, sklíčeným pohledem a neupravenou bradkou, který se na něj díval ze skla, stěží poznával. Bolest utála jeho rozkvět a udělala z něj skleslé, zasmušilé stvoření. Kočár se rozhoupal, protože Harold se mezitím

vzpamatoval z ohromení a začal šplhat na kozlík, a to naštěstí přimělo Andrewa, aby si té tváře, jakoby namalované vodovými barvami na plátno noci, přestal všímat. Poslední dějství katastrofálního představení jeho života právě začínalo, a tak se musel soustředit, aby mu z něj nic neuteklo. Nad hlavou uslyšel prásknutí biče, polaskal vyboulenou kapsu a nechal se kolébat jemným kodrcáním vozu.

Kočár vyrazil od panství a pustil se po třídě Knightsbridge okolo bujného Hyde Parku. Za necelou půlhodinu budou v East Endu, odhadoval Andrew a okénkem pozoroval metropoli. Ta jízda ho fascinovala a zároveň mátla, během jediné cesty mu totiž ukazovala všechny tváře jeho milovaného Londýna, největšího města na světě, hlavy nezažraného Krakena, jehož chapadla svírala skoro celou pětinu zemského povrchu a který ve svém objetí dusil Kanadu, Indii, Austrálii a velkou část Afriky. Jak se kočár prodíral na východ, zdravé a skoro lesní prostředí Kensingtonu ustoupilo přelidněnému městskému jevišti sahajícímu až k Piccadilly Circus, kruhovému náměstí se sochou boha Antera, mstitele neopětované lásky, zabodnutou jako dýka přímo do jeho srdce. Když pak projeli Fleet Street, začaly se před nimi rýsovat středostavovské domky obklopující katedrálu svatého Pavla, potom minuli Anglickou národní banku a projeli Cornhill Street, až se nakonec po okolním světě začala rozlévat chudoba, taková chudoba, jakou sousedé z West Endu znali pouze z karikatur časopisu *Punch*. Ta bída snad nakazila i samotný vzduch a pomocí odporného puchu přicházejícího od Temže ho změnila v jakousi nedýchatelnou substanci.

Andrew tudy nejel už celých osm let, ale celou tu dobu žil v přesvědčení, že se sem dříve či později vrátí a že to bude naposledy. Proto ho nepřekvapilo, že se ho se zkracující se vzdáleností k Aldgate, bráně vedoucí do čtvrti Whitechapel, začal zmocňovat lehký neklid. Jakmile vjeli dovnitř, opatrně vyhlédl z okénka a pocítil známý stud, jaký zažíval i v minulosti. Vždycky se cítil provinile, když si zvědavě a s chladným zájmem sběratele hmyzu prohlížel tenhle svět, tolik

vzdálený tomu jeho, a to i přesto, že se odpor časem nevyhnutelně změnil v soucit s dušemi, které tuhle městskou stoku plnou lidského odpadu obývají. A jak se právě přesvědčil, soucit mohl cítit dál, protože se nezdálo, že by se nejchudší londýnská čtvrť za posledních osm let příliš změnila. Bohatství jde vždy ruku v ruce s bídou, pomyslel si Andrew, zatímco projížděl ponurými hlučnými ulicemi napěchovanými stánky a vozíky, kde se hemžily proudy ubohých stvoření, jejichž životy se odvíjely v pochmurném stínu kostela Ježíše Krista. Zpočátku ho překvapovalo, že se za pozlátkem zářného Londýna může skrývat ďáblovo doupe, kde s královniným požehnáním degraduje lidská rasa až k nestvůrnosti, ale uplynulá léta ho zbavila naivity. Teď už ho nepřekvapilo, že zatímco vědecký pokrok mění tvář Londýna a obyvatelé zámožných čtvrtí se baví nahráváním štěkotu svých psů na navoskované kartonové válečky fonografů, hovoří telefony osvětlenými elektrickými lampami značky Robertson a jejich ženy přivádějí děti na svět v chloroformovém oparu, Whitechapelu, neprodyšně uzavřeného v krunýři prohnílosti a utopeného ve vlastní bídě, se nic z toho netýká. Stačil jeden letmý pohled kolem, aby se utvrdil v přesvědčení, že vstoupit do Whitechapelu je pořád ještě jako strčit ruku do vosího hnízda. Bída zde vystavovala svou nejpodlejší tvář. Pořád tu zněla stejně bolestná a tklivá melodie. Zahlédl pár hospodských rvaček, uslyšel křik přicházející z nejtemnějších zákoutí uliček, všiml si několika opilců válejících se po zemi, kterým tlupa dětí ulehčovala od bot, a zkrřížil pohled s nevraživými muži postávajícími na nárožích, malými vládci téhle paralelní říše neřesti a zločinu.

Luxusní kočár přivábil několik prostitutek, volaly na něj chlápne nabídky, vyhrnovaly si sukně a stavěly na odiv výstřihy. Andrew pozoroval to smutné pouliční představení a cítil, jak se mu svírá srdce. Většinou to byly špinavé unavené ženy, na jejichž těle se odrážel počet zákazníků, které musely denně snášet. Ani ty nejmladší a nejkrásnější nemohly zakrýt prašivinu bezútěšnosti, kterou je tahle čtvrť nakazila. Znovu ho rozesmutnilo pomyšlení, že mohl jednu z těch

ztracených duší zachránit, nabídnout jí lepší osud, než jí přisoudil Stvořitel, ale neudělal to. Když kočár projel kolem hospody U Deseti zvonů, skřípavě pokračoval Crispin Street až k Dorset Street a minul knajpu Britannia, ve které poprvé mluvil s Marií, jeho zármutek ještě vzrostl. Tahle ulice znamenala konec cesty. Harold zastavil kočár před kamenným obloukem, který sloužil jako vchod do apartmánů Miller's Court, a seskočil z kozlíku, aby otevřel dveře. Když Andrew vystoupil z vozu, zmocnila se ho závrať, rozhlédl se kolem sebe a ucítil, jak se mu rozklepala kolena. Všechno bylo takové, jak si to pamatoval, dokonce i ten obchod s umaštěnou vitrínou, který měl majitel apartmánů McCarthy hned vedle vchodu do dvora. Nedokázal najít jedinou maličkost, která by prozrazovala, že čas plyne i ve Whitechapelu, že se tomuto místu nevyhýbá jako důležité osobnosti a arcibiskupové, když přijedou do města na návštěvu.

„Můžeš se vrátit, Harolde,“ přikázal kočímu, který tiše postával vedle něj.

„Kdy vás mám vyzvednout, pane?“ zeptal se stařec.

Andrew se na něj podíval a dost dobře nevěděl, co na to odpovědět. Vyzvednout? Přemohl nutkání smutně se zasmát. Jediný vůz, který si pro něj přijede, bude z márnice na Golden Lane, stejný jako ten před osmi lety, který si sem přijel pro to, co zbylo z jeho milované Marie.

„Zapomeň, že jsi mě sem vezl,“ odpověděl.

Vážný výraz na tváři kočího Andrewa dojal. Tušil Harold, co sem Andrew přijel udělat? Nebyl si jistý, nikdy se neobtěžoval změřit inteligenci kočího ani žádného jiného sluhy. Připisoval jim pouze vrozenou prohnanost lidí odmalička nucených plavat proti proudu, ve kterém si bohatí plují tak pohodlně. Teď se mu však zdálo, že v chování starého Harolda zahlédl znepokojení, které mohlo být způsobeno jenom překvapivě trefným odhadem Andrewova záměru. Avšak Andrew objevil vedle Haroldovy analytické schopnosti ještě něco jiného. V těch několika málo vteřinách, během nichž se jejich pohledy nezvykle prolnuly, si také uvědomil něco, co by nikdy nečekal: lásku, kterou může sluha

cítit ke svému pánovi. Přestože on v nich nebyl schopen vidět nic jiného než stíny ploužící se z pokoje do pokoje za záhadnými cíli a bral je na vědomí jen v případech, že potřeboval odložit sklenici na táč nebo zapálit oheň v krbu, tyhle přízraky se mohly strachovat o osud svých pánů, a ve skutečnosti to také dělaly. Pro Andrewa všichni ti lidé bez tváře — služebné, které matka vyhazovala za jakoukoliv malichernost kuchařky, jež pravidelně přicházely do jiného stavu s podkoními, jako by podléhaly nějakému pradávnému rituálu, majordomové, kteří odcházeli se znamenitými doporučujícími dopisy na jiná, avšak téměř totožná panství — tvořili součást měnícího se panoramatu, nad kterým se nikdy neobtěžoval pozastavit.

„Dobře, pane,“ zamručel Harold.

A Andrew pochopil, že těmito slovy se s ním kočí navždy loučí, že tohle je jediný způsob, jakým stařec umí říct sbohem, protože obejmout ho by představovalo riziko, které zřejmě nemínil podstoupit. Andrew se s těžkým srdcem díval, jak ten odhodlaný korpulentní muž, který byl skoro třikrát tak starý jako on a jemuž by musel postoupit vůdčí roli, kdyby spolu ztroskotali na pustém ostrově, vylezl na kočár, pobídl koně a zmizel v mlze, jež se po celém Londýně začínala šířit jako špinavá pěna. Zbylo po něm jen cinkání podkov, které se pomalu vytrácelo v dáli. Přišlo mu podivné, že poslední, s kým se před sebevraždou rozloučil, byl kočí, a ne jeho rodiče nebo bratranec Charles, ale život byl plný rozmarů.

O tomtéž přemýšlel i Harold Barker, když šel koně po Dorset Street a hledal výjezd z té zatracené čtvrti, kde život nestál ani za zlámanou grešli. I on mohl být dalším z hordy nešťastníků přežívajících v tomhle zahnívajícím koutě Londýna, kdyby si otec neumanul, že ho vytáhne z bídy, a nesehnal mu místo kočího, hned jak Harold dokázal vylézt na kozlík. Ano, to ten opilý a nevlídný stařec ho vhodil do víru pracovních příležitostí, který ho vynesl až do vozovny slovutného Williama Harringtona, v jehož službách strávil už polovinu života.

A musel uznat, že to byly klidné roky, a také to skutečně uznával, když v tichých chvílích před rozedněním, kdy už páni spali a on měl volno, hodnotil svůj život. Klidné roky, během kterých se oženil a přivedl na svět dvě zdravé a silné děti, z nichž jedno bylo zaměstnáno jako zahradník u samotného pana Harringtona. To, že měl štěstí a mohl si vybudovat jiný život, než mu byl podle něj dán do vínku, mu teď umožňovalo pohlížet na ty nešťastné duše s jistým odstupem a soucitem. Harold musel navštívit Whitechapel víckrát, než mu bylo milé, protože toho strašného podzimu před osmi lety, kdy se občas zdálo, že krvácí i samotné nebe, sem vozil svého pána. O tom, co se v té spleti Bohem zapomenutých ulic dělo, si přečetl v novinách, ale především to viděl v pánových očích. Teď už věděl, že to mladý Harrington nikdy nepřekonal. Všechny ty bláznivé výpravy do krčem a nevěstinců, na které je oba zatáhl bratranec Charles, ačkoliv on musel zůstat na kočáře a mrznout až do morku kostí, nebyly nic platné, nedokázaly zaplašit hrůzu z pánovy mysli. A dnes v noci se zdálo, že Andrew je připraven složit zbraně a vzdát se nepříteli, který se ukázal jako nepřemožitelný. Neměl snad v té vyboulené kapse zbraň? Ale co on mohl dělat? Měl se vrátit a pokusit se mu v tom zabránit? Má sluha právo měnit osud svého pána? Zakroutil hlavou. Možná přeháním, pomyslel si, možná chce mladý pán v tom pokoji plném duchů jenom strávit noc, bezpečně, se zbraní v kapse.

Ze sklíčeného přemítání ho vyrušil povědomý kočár, který se v protisměru vyhoupl z mlhy a blížil se k němu. Byl to vůz rodiny Winslowových, a pokud ho zrak nešálil, zahalená postava na kozlíku musel být Edward Rush, jeden z jejich kočích, který ho zřejmě také poznal, protože ubral na rychlosti. Harold kolegu pozdravil tichým kývnutím a pak pohlédl na cestujícího v kočáře. On a mladý Charles Winslow se na sebe chvíli vážně zahleděli. Neřekli nic, nebylo to zapotřebí.

„Rychleji, Edwarde,“ přikázal svému kočímu Charles Winslow a přitom rukojetí hole dvakrát poklepal jako datel na střešku kočáru.

Harold s úlevou viděl, jak se kočár znovu ztrácí v mlze směrem k apartmánům v Miller's Court. Jeho zásah už nebyl nutný. Jenom doufal, že mladý Winslow dorazí včas. Rád by zůstal a viděl, jak všechno dopadne, ale měl své příkazy, které musel splnit i přesto, že mu je vlastně dal mrtvý muž, a tak znovu pobídl koně a hledal cestu ven z té zatracené čtvrti, a omlouvám se, že se opakuji, ale právě to si Harold znovu pomyslel, kde život nestál ani za zlámanou grešli. Musíme si přiznat, že je to věta, která trefně shrnuje osobité zvláštnosti té čtvrti, a možná že od kočího nelze komplexnější hodnocení očekávat. Ale kočí Barker, přestože by si jeho život zasluhoval delší vyprávění, jak si to při bližším pohledu zaslужují všechny životy, není důležitou postavou našeho příběhu. Možná se o něm rozhodne vyprávět někdo jiný a pravděpodobně najde bohatý materiál, aby jeho příběh chytil čtenáře za srdce, jako každý správný příběh — vzpomínám na okamžik, kdy poznal svou ženu Rebeku anebo na tu rozhodně zběsilou příhodu s fretkou a hráběmi —, ale v tuto chvíli nás nezajímá.

Proto nechme Harolda Haroldem — ani se neodvažuji odhadnout, jestli se s ním během našeho vyprávění ještě setkáme, protože postav, které se v něm objeví, je mnoho a člověk si nemůže zapamatovat tváře všech — a vraťme se k Andrewovi, který v tuto chvíli prochází vstupním obloukem do Miller's Court, pokračuje po zablácené kamenné cestičce, a zatímco v kapse svrchníku loví klíč, snaží se najít pokojík číslo třináct. Když po několika vteřinách tápání ve tmě pokoj našel, na chvíli se zastavil přede dveřmi, což by někomu, kdo by ho pozoroval z vedlejšího okna, mohlo připadat jako přehnaný výraz úcty. Ale pro Andrewa byl ten pokojík víc než mizerným doupětem pro ubožáky, kteří nemají kde hlavu složit. Nebyl v něm od té nešťastné noci, ačkoliv ho pomocí svých peněz zachoval netknutý tak, jak si na něj vzpomínal. Posledních osm let posílal každý měsíc jednoho ze svých sluhů zaplatit nájemné, aby v něm nikdo nebydlel, protože kdyby se jednoho dne rozhodl vrátit, nechtěl najít stopy nikoho jiného než Marie Kellyové. Těch několik pencí za nájemné byla pro něj maličkost

a pan McCarthy byl nadšený, že si tenhle dobře situovaný a očividně perversní džentlmen usmyslel najmout si na dobu neurčitou takovou díru. Dost totiž pochyboval, že by se tu po tom, co se mezi těmi čtyřmi zdmi událo, někdo odvážil přenocovat. Andrew si nyní uvědomil, že v hloubi duše vždycky věděl, že se sem jednou vrátí, že ten obřad, který se chystá uskutečnit, nemůže provést na žádném jiném místě.

Otevřel dveře a melancholickým pohledem začal bloudit po místnosti. Byl to mrňavý pokojíček, jen o trochu důmyslnější než chlívek, s oprýskanými zdmi a několika kusy omšelého nábytku, mezi nimiž se nacházela jedna rozvrzaná postel, zčernalé zrcadlo, skromná dřevěná truhla, krb s plesnivými zdmi a dvojice židlí, které vypadaly, že se rozpadnou, když si na ně sedne moucha. Znovu ho překvapilo, že se na tomhle místě mohl odvíjet nějaký život. Ale copak tu nebyl šťastnější než mezi luxusními zdmi harringtonské rezidence? Jestli je pravda, co někde kdysi četl, že ráj každého člověka se nachází na jiném místě, pak ten jeho se nacházel bezpochyby zde, kam ho nezavedla mapa řek a údolí, ale polibků a pohlazení.

A právě pohlazení, avšak ledové na zátylku, ho upozornilo na to, že se nikdo neobtěžoval opravit rozbité okno nalevo ode dveří. Proč také. Zdálo se, že McCarthy je ten typ chlapíka, který se řídí zásadou nepracovat víc, než je nutné, a kdyby mu Andrew vytkl, že sklo nenechal vyměnit, mohl se vymluvit na jeho přání ponechat všechno tak, jak je. Mohl si myslet, že se žádost vztahuje i na okno. Andrew si povzdechl. Neměl po ruce nic, čím by rozbitou tabulku zakryl, a tak se rozhodl, že se zabije oblečený v kabátě a s kloboukem na hlavě. Posadil se na jednu ze židlí, z kapsy vyndal uzlík a pomalu začal rozvazovat šátek, jako by vykonával nějaký obřad. Kolt zazářil v měsíčním svitu, který se dovnitř pracně dral špinavým oknem.

Pohládl zbraň, jako by to byla kočka stočená do klubíčka na jeho klíně, a přitom se nechal znovu unášet vzpomínkou na Mariin úsměv. Andrewa nepřestávalo udivovat, že si jeho vzpomínky stále ještě

uchovávají svěžest čerstvě nařezaných růží. Na všechno si pamatoval neobyčejně živě, jako by ta propast osmi let ani neexistovala, a někdy se mu vzpomínky dokonce zdály krásnější než skutečné události. Jakou zvláštní alchymií se tyto kopie stávaly úžasnějšími než originál? Odpověď byla jasná: to běh času měnil klokotání přítomnosti v hotový, neměnný obraz zvaný minulost, plátno malované vždy poslepu chaotickými tahy štětce, které nabývají smyslu pouze tehdy, když se na ně člověk může podívat s odstupem, aby je mohl obdivovat v celku.